

Overweging 5^e zondag door het jaar, 7 februari 2021 (Theo Brock)

Job, 7, 1-4. 6-7; Marcus 1, 29-39

Job, hoofdpersoon uit de eerste lezing, is het toonbeeld van ellende en vertwijfeling; een man die geteisterd wordt door de ene ramp na de andere. Jezus, die de hoofdrol speelt in het evangelie, wordt beschreven als redder en weldoener, brenger van hoop. Kortom, de twee lezingen van vandaag roepen tegenstrijdige gevoelens op. Tegenstrijdige gevoelens en ervaringen kennen we maar al te goed in ons eigen leven. Er ligt een wereld van verschil tussen de begrippen jong en oud, ziek en gezond, gelukkig en depressief. Toch worden we vroeg of laat met de werkelijkheid hiervan geconfronteerd, dat heeft de coronacrisis ons wel duidelijk gemaakt.

Job, uit de eerste lezing van vandaag, is in zekere zin een rolmodel voor alle mensen die in de put zitten. Job houdt ons een spiegel voor. Zijn gevoelens van wanhoop en onvrede zijn heel herkenbaar. Het is heel menselijk om te klagen als het tegenzit. Het is heel menselijk je af te vragen wat de zin van een leven vol lijden is. *Wat is de zin van het lijden?* Wie weet? Beproevingen kunnen je sterk maken. Mislukkingen kunnen je nederigheid leren. Als je leed hebt meegemaakt dan waardeer je misschien beter het geluk dat je ook ten deel valt.

Maar toch, u en ik hopen dat het lijden ons bespaard zal blijven. Toch weten we dat die hoop niet reëel is, dat een zekere vorm van lijden en ongemak onvermijdelijk is. In de Bijbel wordt niet weggekeken van ellende. Uit het Bijbelverhaal over Job wordt duidelijk dat God ons geen ontsnapping biedt uit de ellende. Sterker nog, uit het lijdensverhaal en de kruisdood van Jezus wordt duidelijk dat God zichzelf ook geen ontsnapping biedt uit ellende.

Gods Zoon heeft de kruisdood op zich heeft genomen en zo zijn onvoorwaardelijke betrokkenheid met ons getoond, en met de kwetsbare medemens in het bijzonder. Dat leert ons om ellende niet fatalistisch te ondergaan. Het leert ons dat leed en verdriet verzacht kunnen worden als we het niet alleen hoeven te dragen.

Niet voor niet zegt het spreekwoord: Gedeelde smart is halve smart. Het zoeken van steun kan bij God. Jezus leerde ons dat troost en nieuwe hoop gevonden kan worden bij elkaar. Het geven van steun en troost is voor ieder van ons zelfs een christenplicht.

Dat brengt me bij de Evangelielezing van vandaag. In dit verhaal is Jezus bij uitstek iemand die de helende gave heeft hoop in de harten van mensen te planten, zodat ze weer opstaan en niet opgeven. Het verhaal is onderdeel van een reeks genezingsverhalen in het Evangelie van Marcus.

Deze genezingsverhalen staan uitdrukkelijk in het teken van het nieuwe Rijk dat Jezus aankondigt. Dat nieuwe Rijk wil mensen verlossen van wat hen bezwaart, beknelt en uitsluit. We hoorden dat Jezus de schoonmoeder van Simon bij de hand pakte en haar deed opstaan. De helende werking van die aanpak is duidelijk. Opgenomen in de kring van naasten wordt de schoonmoeder weer dienstbaar. Dienstbaar aan haar levensopdracht, die zij als het ware opnieuw ontvangen heeft. Dienen is zorg dragen voor de ander.

Aan het slot van het Evangelieverhaal lezen we dat Jezus verder trekt om zijn Blijde Boodschap uit te dragen, ondanks het feit dat mensen naar Hem vragen en Hij nog vele mensen in nood niet geholpen heeft. Misschien wil Hij hiermee benadrukken dat iedereen in staat is zijn voorbeeld te volgen door te troosten en te genezen. Iedereen kan het, helpend en hoopgevend bij mensen aanwezig zijn, elkaar bemoedigen.

Welbeschouwd is de essentie van zijn Blijde boodschap dat de bevrijdende kracht van naastenliefde een kracht is die iedereen kan inzetten.